

ΧΡΟΝΟΓΡΑΜΜΗ

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΗΝΑΚΗ

Ένα εικοσιτετράωρο με τον συγγραφέα Χρήστο Χωμενίδη

09.00

Ξυπνάω με τη Χαμπανέρα από την «Κάρμεν» του Μπιζέ να παίζει στο μυαλό μου – υπόλειμμα ίσως από κάποιο όνειρο, το οποίο διαδραματιζόταν σε καπνεργοστάσιο ή σε αρένα. Τρέχω στο μπαλκόνι για να διαπιστώσω –όπως κάνω καθημερινά– ότι ο Λυκαβηττός παραμένει στη θέση του. Μαζεύω, με την ευκαιρία, τα απλωμένα ρούχα και ποτίζω το πλαιοτρόπιο. Βουρτσίζω έπειτα τα δόντια μου· το ενδεχόμενο κάποιο πρωί να αντικρίσω τον εαυτό μου στον καθρέφτη και να του απευθυνθώ σαν σε άγνωστο –«πώς τρύπωσες στο μπάνιο μου, χοντρόχειλε κατσαρομάλλη;» να τον ρωτήσω– αποτελεί έναν από τους ευτράπελους εφιάλτες μου.

09.15

Ανάβω το ένα και μοναδικό κανονικό τσιγάρο της ημέρας, αφού ελέγξω ότι η μπαταρία του ηλεκτρονικού μου έχει φορτίσει. Το πέρασμα από το κάπνισμα στο άτμισμα, προ διετίας, νιώθω πως μου έχει κάνει μεγάλο καλό. Αντέχω περισσότερο, απομακρύνω ίσως τον κίνδυνο θανατηφόρας ασθένειας, ωφελώ την τσέπη μου. Λίγη στάχτη εντούτοις στο τασάκι το πρωί φέρνει γούρι. Θέτω σε λειτουργία τον υπολογιστή μου, και αφού ρουφήξω μια γερή γουλιά καφέ, βυθίζομαι στο μυθιστόρημα που γράφω. Οποτε έχω βιβλίο στα σκαριά –δηλαδή, σχεδόν πάντα τα τελευταία 30 χρόνια– δεν παύω να το σκέφτομαι λεπτό. Στο κρεβάτι και στο μπάνιο κι όταν κοιτάζω έξω από το παράθυρο του ταξί, πλάθω σκηνές, σκέφτομαι φράσεις, σκοντάφτω σε αφηγηματικά εμπόδια... Αποτελεί –πιστεύω– μία από τις ευλογίες του συγγραφέα: το να παλινδρομεί διαρκώς ανάμεσα στην τρέχουσα και στην επινοημένη από τον ίδιο πραγματικότητα. Ο χρόνος που περνάει πάνω απ' το πληκτρολόγιο, απέναντι από την οθόνη, προσομοιάζουν με τις ώρες που αγωνίζεται ένας ποδοσφαιριστής στα ματς. Έχει προηγηθεί σκληρή προπόνηση.

11.30

Διάλειμμα. 45 λεπτών.

14.45

Πέρας εργασίας. Πρέπει να ετοιμαστώ για να πάω να πάρω τη

Χρήστος Χωμενίδης: Για ένα συγγραφέα δεν υπάρχει μεγαλύτερη συγκίνηση από το να βλέπει τους ήρωες του βιβλίου του να αποκτούν σάρκα και οστά και να ανεβαίνουν στο σανίδι.

Αποτελεί μία από τις ευλογίες του συγγραφέα: το να παλινδρομεί διαρκώς ανάμεσα στην τρέχουσα και στην επινοημένη από τον ίδιο πραγματικότητα.

Νίκη από τη στάση. Το σχολικό λεωφορείο την αφήνει στην πλατεία Μαβίλη, κοντά στο σπίτι της μαμάς της. Εγώ κατοικώ στα σύνορα Κυψέλης - Γκύζη - Πολυγώνου. Την παραλαμβάνω, ωστόσο, όλα τα μεσημέρια. Για να τη βλέπω. Πέρυσι έπαιρνα ταξί. Φέτος, από την πρώτη μέρα του σχολείου, πηγαίνω με τα πόδια.

15.30

Ευρίζομαι, μόλις μπανιαρισμένος. Ειλικρινά απορώ με τους ομόφυλους μου που έχουν ενδώσει στη μόδα της γενειοφορίας. Το ξύρισμα για μένα αποτελεί μεγάλη απόλαυση. Οπως το άλογο που όταν το ξυστρίζουν χρεμετίζει χαρούμενο

έτσι κι εγώ –τραγουδώντας πάντα φάλτσα– καθαρίζω τη μούρη μου.

16.20

Ένας τύπος διασχίζει τη λεωφόρο Αλεξάνδρας κουνώντας τα χέρια του σαν να διευθύνει μιαν αόρατη ορχήστρα ή ψευτοχορεύοντας. Εγώ είμαι αυτός. Αφότου αποφάσισα να γίνω περιπατητής της πόλης, προσπαθώ να μη διανύω λιγότερα από έξι χιλιόμετρα καθημερινά. Βαδίζω με ταχύ βήμα, χαζεύω τους ανθρώπους, τα μαγαζιά, τα κτίρια – οι λεπτομέρειες που ως εποχούμενο μου διέφευγαν, ξεδιπλώνονται τώρα εμπρός μου και με μαγνητίζουν. Ο Κώστας Βάρναλης –λένε– πήγαινε μέχρι τα 90 του ποδαράτος από την Ομόνοια στο Κολωνάκι. «Πώς τα καταφέρνεις, δάσκαλε;» τον ρώτησε κάποιος. «Πολύ απλό», απάντησε. «Εντοπίζω έναν ωραίο γυνακείο πσιινό και τον παίρνω το κατόπι!». Δεν έχω φτάσει σε αυτό το σημείο. Η ζυγαριά μου, εντούτοις, δεν επιβραβεύει –προς το παρόν– τη σωματική μου προσπάθεια. «Θα ξυπνήσει όπου να 'ναι ο μεταβολισμός σου!» με διαβεβαιώνει

η μαμά της Νίκης, η οποία δεν είναι διαιτολόγος. Ίδωμεν...

16.40

Η Νίκη σαλπάρει από το πούλμαν στο πεζοδρόμιο. «Πάρε την τσάντα μου!» με διατάζει, ενώ αρνείται να φορέσει το μπουφάν της. «Πώς πέρασες σήμερα στο σχολείο;» «Καλά», κάνει λακωνικά. Για ένα κορίτσι της δευτέρας δημοτικού, η σχολική ζωή αποτελεί τον δικό του, άβατο, χώρο. Εάν θελήσει, όποτε θελήσει, θα μοιραστεί μετρημένα περιστατικά με τους γονείς της. Πηγαίνουμε στο καρτοπωλείο για να αγοράσουμε κρωματιστά μολύβια. Μου αρέσει που η υπάλληλος του ζαχαροπλαστείου, ο ψιλκατζής, η ανθοπώλις την ξέρουν και τη χαιρετάνε. Αυτό σημαίνει γειτονιά. Θυμάμαι την αντίστοιχη δικιά μου στην ηλικία της. Το ζαχαροπλαστείο «Μπλιώνης» στην Πατισίων, το εδωδιμοπωλείο «Κουκάς», τον μανάβη Αντώνη, τον Καρδισιώτη, ροδοκόκκινο κασάπη Μανώλη... Μπαινοβγαίναμε με τη μαμά μου στα μαγαζιά. Το ίδιο κάνω εγώ, 40 χρόνια αργότερα, με τη θυγατέρα μου.

19.00

Σπεύδω στον «Ελληνικό Κόσμο» στην Πειραιώς, όπου έχουν ξεκινήσει οι πρόβες για την επανάληψη της «Νίκης». Για ένα συγγραφέα δεν υπάρχει μεγαλύτερη συγκίνηση από το να βλέπει τους ήρωες του βιβλίου του να αποκτούν σάρκα και οστά και να ανεβαίνουν στο σανίδι. Ο Σταμάτης Φασουλής, σκηνοθέτης της «Νίκης», κάνει μικρές, τρυφερές υποδείξεις στους ηθοποιούς, στον φωτιστή, στον ηχολόγητο... «Λες να πάει καλά η «Νίκη» και φέτος;» ρωτώ μια ταξιθέτρια. «Γίνεται να μην πάει; Αφού οι θεατές κλαίνε, γελάνε, αγωνιούν και ερωτεύονται μαζί με τους ήρωες του έργου!» μου κάνει. «Λες, ε;». Ψιθυρίζω, μέσ' από τα δόντια μου, τη μαγική λέξη-ξόρκι που επαναλαμβάνουν οι άνθρωποι του θεάτρου πριν από κάθε πρεμιέρα: «Σκατά!».

Η συλλογή δημοσιευμένων και αδημοσίευστων κειμένων του Χρήστου Χωμενίδη, με τον τίτλο «Όσο πιο δυνατά με έδερε, τόσο πιο δυνατά το τραγουδούσα», θα κυκλοφορήσει από τις εκδ. Πατάκη τον Νοέμβριο, ενώ το νέο του μυθιστόρημα αναμένεται το πρώτο εξάμηνο του 2018.

